

La oss snakke sammen!

Psykologistudentene Evelyn Andersson og Henrik Kamphus Nilsen savner mer åpenhet og debatt. Dermed inviterer de til «Labyrint», en splitter ny møteplass for fri dialog mellom ansatte og studenter ved Psykologisk institutt ved Universitetet i Oslo.

TEKST OG FOTO:

Astri Vannebo

PUBLISERT 2. juni 2008

PÅ LAG FOR LABYRINT: Evelyn Andersson og Henrik Kamphus Nilsen er begge studenter ved Psykologisk institutt ved Universitetet i Oslo.

Et forum for fri og åpen meningsutveksling, hvor ansatte og studenter inviteres til å snakke sammen, med *nærhet gjennom åpen forskjellighet* som det bærende idealet. Det er hva de to håper å få til. Henrik Kamphus Nilsen er 11. semesterstudent og aktiv på mange felt, også som pådriver for PSI, studentenes faglige forum. Men han savnet en felles møteplass for både studenter og ferdige psykologer, og sånn var det at han, sammen med medstudent og programrådsrepresentant Evelyn Andersson, klekket ut ideen til «Labyrint».

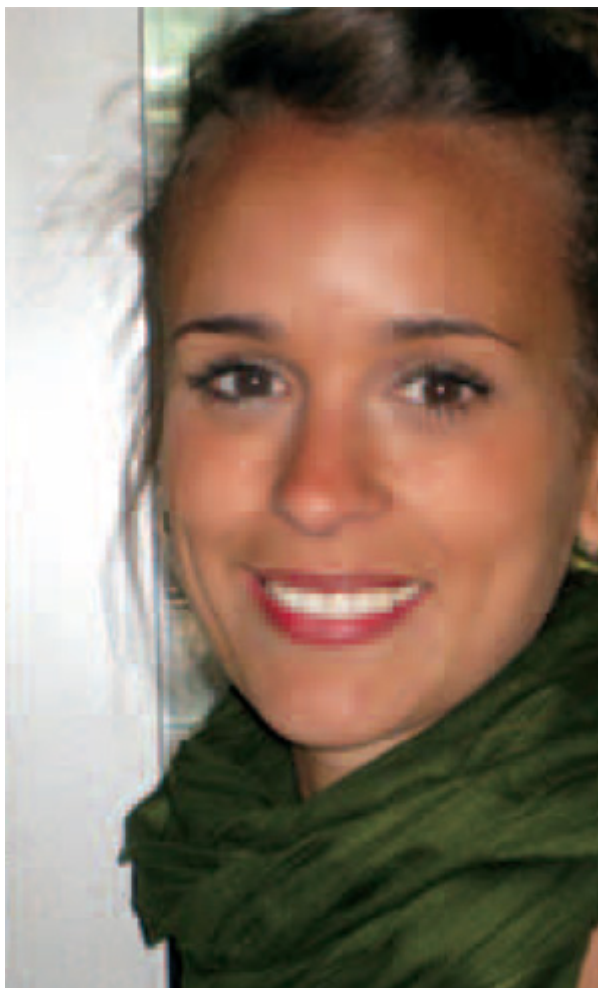
– «Labyrint» skal være et sted hvor det er rom for å vise meninger, som et instituttets «potential space» om du vil, sier han, med referanse til Winnicott. Sammen deler de to visjonen om en møteplass hvor en kan belyse psykologrollen fra mange kanter: Hvorfor er vi så jantete? Hvorfor vegrer vi oss for å ta på oss mer lederskap ute i samfunnet? Hvorfor tar ikke flere psykologer eller psykologstudenter del i samfunnsdebatten?

– Hvorfor tør vi ikke snakke åpent med hverandre, selv ikke her på instituttet?

Hvorfor er vi så konfliktsky? Hvor skriver dette seg fra? Vi håper at nettopp et forum som «Labyrint» vil kunne bidra til å redusere meningsvegring og faglig isolasjon og gi oss mer tro på oss selv og den enorme kunnskapsmengden vi besitter – og som samfunnet trenger, sier Evelyn Andersson, og mener miljøet på instituttet er altfor mye preget av en kommunikasjons- og meningsvegrende sosialisering.

Rykter som svirrer

Temaet for denne første samlingen var den ferske revisjonen av profesjonsstudiet ved Psykologisk Institutt i Oslo. Fra studenthold var ytringene nokså samstemte: Informasjonen omkring revisjonen hadde vært altfor dårlig, og studentene satt igjen med altfor mange ubesvarte grunnleggende spørsmål, og følte seg mer eller mindre prisgitt rykter som svirret. Evelyn Andersson slo an tonen med en humoristisk og selvironisk beskrivelse av egne nerver da hun skulle til med innledningen sin, med en følelse av at hun gikk til sin egen offentlige henrettelse.

EN NY KULTUR: Evelyn Andersson ønsker

at en meningsvegrende kultur skal vike for
fri dialog med rom og toleranse for
uenighet på studiet.

– Med full krisemaksimering og med grenseløs prestasjonsangst og redsel for å framstå som alt fra inkompetent og uintelligent til narcissistisk, håpet jeg lenge at hele arrangementet måtte innstilles, ler hun, og mener denne lille erfaringen demonstrerer symptomet på en kultur, eller ukultur, som hun mener råder ved instituttet, og som innebærer at det er ekstremt uvanlig at studentene får være med og diskutere saker. Takhøyden for å by opp til diskusjon er skremmende lav, mener hun.

Håndplukket panel

Et håndplukket panel, bestående av ledere og erfarne forelesere: Førsteamanuensis og arkitekt bak revisjonen av profesjonsstudiet Tor Endestad, instituttets nye leder, Siri Gullestad, Anne-Kari Torgalsbøen, også hun førsteamanuensis, professor og ekspert på kommunikasjon og metakommunikasjon Rolv Mikkel Blakar og endelig professor og sosialkliniker Odd Arne Tjersland.

Alle synes de å ta «den grausame salbe» ganske så pent. Veteranene som selv hadde vært studenter på syttitallet, berømmet snarere engasjementet og tok til dels krasse utsagn på strak arm. I hovedsak gikk en da også med på at en ikke hadde strukket til når det gjaldt informasjon. Det forsøkte de nå å ta igjen under denne første labyrintsamlingen, som strakk seg over hele to timer. Fra Tidsskriftets plass kunne vi observere både kjærkommen informasjon, frisk tale og fin dialog omkring temaet: «Ombyggingen av profesjonsstudiet – hva mener du egentlig?»

HVORFOR LABYRINT? En må stole på intuisjonen, også når det gjelder å finne fram i labyrinten, ler Henrik Kamphus Nilsen.

Instituttet mener å ha inntatt en proaktiv holdning til alle de utfordringene som fulgte i kjølvannet av kvalitetsreformen, og instituttlederen framholdt at fornyingsbegrepet nærmest gikk som et mantra gjennom hele prosessen, som fra høyeste universitetshold er blitt framhevet som en nærmest forbilledlig prosess. En innser at informasjonen ut til studentene ikke har vært tilstrekkelig eller god nok, men flere fremhevet at den øvrige prosessen i utpreget grad har vært preget av «konsensus – og demokrati».

En kort kommentar i etterkant med to lettede initiativtakere til «Labyrint»:

- Veldig bra! Vi er storfornøyde med at vi greide å fylle forsamlingsalen!
- Særlig likte jeg de siste sju minuttene, ler Henrik Kamphus Nilsen, som liker seg best når det koker litt. Og det gjør det jo nødvendigvis – og heldigvis – når meninger og holdninger brytes på kryss og tvers av alder, ståsted, erfaringer og kunnskaper!

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 45, nummer 6, 2008, side 787-788

TEKST OG FOTO:

Astri Vannebo, JournalistMaster of Management